

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

VOORZITTER VAN DE DERDE KAMER

ARREST

nr. S/2014/0033 van 11 maart 2014
in de zaak 1213/0783/SA/3/0741

In zake: de heer **Jos VAN HEMELRIJCK**

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Luc DUBOIS
kantoor houdende te 9300 Aalst, Wellekensstraat 44
waar woonplaats wordt gekozen

verzoekende partij

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **OOST-VLAANDEREN**

vertegenwoordigd door:
mevrouw Kaat VAN KEYMEULEN

verwerende partij

Tussenkomen de heer **Bernard VEHENT**, wonende te 9240 Zele, Elststraat 20
partij:

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 30 augustus 2013 de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van de beslissing van de deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen van 18 juli 2013.

De deputatie heeft het administratief beroep van de tussenkomen partij en mevrouw Ruth DE MEYER tegen de weigeringsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Lede van 16 april 2013 ingewilligd.

De deputatie heeft aan de tussenkomen partij en mevrouw Ruth DE MEYER een stedenbouwkundige vergunning verleend voor het verbouwen van een woning.

De bestreden beslissing heeft betrekking op het perceel gelegen te 9340 Lede, Overimpestraat 114 en met als kadastrale omschrijving afdeling 1, sectie D, nummer 1212g.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij heeft een nota betreffende de vordering tot schorsing ingediend en heeft een afschrift van het administratief dossier neergelegd. De repliek van de tussenkomen partij betreffende de vordering tot schorsing is vervat in haar verzoekschrift tot tussenkomst.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare zitting van 28 januari 2014, waar de vordering tot schorsing werd behandeld.

Kamervoorzitter Filip VAN ACKER heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Luc DUBOIS die verschijnt voor de verzoekende partij, mevrouw Kaat VAN KEYMEULEN die verschijnt voor de verwerende partij, en de tussenkommende partij, zijn gehoord.

Aanvankelijk hebben zes verzoekende partijen de vordering ingesteld. De Raad heeft met het arrest van 17 december 2013 met nummer A/4.8.13/2013/0066 het beroep van mevrouw Lutgarde VAN PAMEL, de heer Jan TEMMERMAN, mevrouw Lidy RAMAN, de heer Bart PYNAERT en mevrouw Nathalie SCHOONJANS onontvankelijk verklaard wegens het niet storten van het verschuldigde rolrecht.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en het Besluit van de Vlaamse Regering van 13 juli 2012 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. TUSSENKOMST

De heer Bernard VEHENT verzoekt met een aangetekende brief van 26 november 2013 om in het geding te mogen tussenkomen.

De voorzitter van de derde kamer heeft met een beschikking van 18 december 2013 de tussenkommende partij toegelaten om tussen te komen in de debatten betreffende de vordering tot schorsing en vernietiging.

Een uitspraak over de ontvankelijkheid van de tussenkomst is evenwel slechts aan de orde wanneer de voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te bevelen, zijn vervuld. Zoals hierna zal blijken, is dit niet het geval.

IV. FEITEN

Op 9 november 2002 wordt voor het betrokken perceel een negatief stedenbouwkundig attest afgeleverd omdat er niet is voldaan aan de voorwaarden voor woningen in de tweede bouwzone en de woning niet gelegen is aan een voldoende uitgeruste weg.

De tussenkommende partij voert eind 2010-2011 onderhoudswerken uit. Ze kapt tevens de gevelsteen aan de voorgevel weg en plaatst hiertegen isolatie, dit evenwel zonder stedenbouwkundige vergunning. Op 25 februari 2012 worden de werken stilgelegd.

Een regularisatieaanvraag wordt door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Lede in 2012 geweigerd.

Op 28 februari 2013 (datum van het ontvangstbewijs) dienen de tussenkommende partij en mevrouw Ruth DE MEYER bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Lede een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor *“het verbouwen van een woning”*. De aanvraag voorziet enerzijds in de regularisatie van reeds uitgevoerde werken en

anderzijds worden ook interne verbouwingswerken en het verbouwen van de aanbouw aangevraagd, die deels wordt afgebroken en deels wordt opgetrokken tot een kroonlijsthoogte van 3,20 m en voorzien van een plat dak. Op de verdieping zal het bestaande houtskelet waar nodig worden vervangen en geïsoleerd, waarop een nieuwe gevelbekleding in sidings wordt geplaatst.

Het perceel is volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 30 mei 1978 vastgestelde gewestplan 'Aalst-Ninove-Geraardsbergen-Zottegem', gelegen in woongebied. Het perceel is niet gelegen in een gebied waarvoor een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of ruimtelijk uitvoeringsplan geldt, noch binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet-vervallen verkaveling.

Naar aanleiding van het openbaar onderzoek, georganiseerd van 12 maart 2013 tot en met 10 april 2013, wordt één bezwaarschrift ingediend door onder meer de verzoekende partij.

De gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar verleent op 16 april 2013 het volgende ongunstig advies:

“ ...

Beoordeling van de goede plaatselijke aanleg

De woning is verkrot en situeert zich niet aan een uitgeruste weg. Verbouwingen aan niet-uitgeruste wegen zijn pas vergunbaar mits de woning niet verkrot is. het ontwerp voldoet dus. Ook het ontbreken van de mogelijkheid tot het aansluiten van nutsvoorzieningen leidt tot een minderwaardige woonkwaliteit.

De aanvraag dient niet geweigerd te worden op grond van artikels 4.3.1, §1 (strijdig met voorschriften en goede ruimtelijke ordening), artikel 4.3.2 (RUP in procedure) en artikel 4.3.4 (externe adviezen) van de Vlaamse Codex.

De aanvraag voldoet aan artikels 4.3.1, §2. Artikels 4.3.1§3 (sociaal objectief) en § 4 (ontbossing) en 4.3.6 (bedrijfswoning) zijn niet van toepassing.

De aanvraag voldoet niet aan artikels 4.3.5 (uitgeruste wegenis). Het goed is niet getroffen door de rooilijn (artikel 4.3.8).

...”

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Lede weigert op 16 april 2013 een stedenbouwkundige vergunning aan de tussenkomende partij en motiveert zijn beslissing als volgt:

“ ...

Na grondig onderzoek van de aanvraag met de geldende voorschriften van het gewestplan Aalst-Ninove-Geraardsbergen-Zottegem en van de verenigbaarheid van de aangevraagde constructie met de in de onmiddellijke omgeving bestaande ruimtelijke ordening, is het college van burgemeester en schepenen van mening dat de door de gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar in zijn advies geformuleerde motivering dermate afdoende en concreet is, dat het college van burgemeester en schepenen hieraan niets toe te voegen heeft. Het college van burgemeester en schepenen treedt de door de gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar uitgebrachte advies dan ook uitdrukkelijk bij en maakt dit advies tot het zijne.

...”

De tussenkomen partij en mevrouw Ruth DE MEYER tekenen tegen deze beslissing op 8 mei 2013 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 12 juni 2013 om dit beroep in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te verlenen.

Na de hoorzitting van 2 juli 2013 beslist de verwerende partij op 18 juli 2013 om het beroep in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te verlenen. De verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt:

"...

De watertoets

Het terrein ligt niet in een recent overstroomd gebied of in (mogelijk) overstromingsgevoelig gebied.

Het besluit van de Vlaamse regering van 1 oktober 2004 houdende vaststelling van een gewestelijke stedenbouwkundige verordening inzake hemelwaterputten, infiltratievoorzieningen, buffervoorzieningen en gescheiden lozing van afvalwater en hemelwater is niet van toepassing aangezien de bebouwde/verharde oppervlakte niet gewijzigd wordt. Het regenwater wordt opgevangen in een bestaande regenwaterput, het afvalwater loopt naar een mini-zuivering.

Er kan in alle redelijkheid geoordeeld worden dat er geen schadelijk effect wordt veroorzaakt in de plaatselijke waterhuishouding, noch dat dit mag verwacht worden ten aanzien van het eigendom van de aanvraag. De aanvraag heeft de watertoets goed doorstaan.

De MER-toets

De aanvraag betreft het verbouwen van een woning.

Het gaat hier niet om een project opgenomen in bijlage II bij de Richtlijn 2011/92/EU betreffende de milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten (zgn. MER-richtlijn).

Gelet op het geen voorafgaat kan gesteld worden dat geen MER moet worden opgemaakt.

De juridische aspecten

De aanvraag is principieel in overeenstemming met de voorschriften van het geldend gewestplan, zoals hoger omschreven.

De aanvraag wordt onder meer geweigerd omdat de woning niet aan een voldoende uitgeruste weg gelegen is.

Artikel 4.3.5. §1. VCRO stelt: "Een stedenbouwkundige vergunning voor het bouwen van een gebouw met als hoofdfunctie "wonen", "verblijfsrecreatie", "dagrecreatie", "handel", "horeca", "kantoorfunctie", "diensten", "industrie", "ambacht", "gemeenschapsvoorzieningen" of "openbare nutsvoorzieningen", kan slechts worden verleend op een stuk grond, gelegen aan een voldoende uitgeruste weg, die op het ogenblik van de aanvraag reeds bestaat."

Voorliggende aanvraag beoogt het verbouwen van een reeds bestaande woning, zodat

artikel 4.3.5. §1., dat enkel betrekking heeft op nieuwbouw, niet van toepassing is. Het argument van het college van burgemeester en schepenen dat de aanvraag niet voldoet aan artikel 3.4.5. van de VCRO kan aldus niet weerhouden worden.

Bovendien stelt het besluit van de Vlaamse Regering inzake de minimale weguitrusting van 17 november 2006 en wijzigingen in artikel 3:

"De eisen inzake minimale weguitrusting, vastgelegd in artikel 4.3.5, §2, eerste lid, van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, hebben geen betrekking op de private toegangsweg tot het commerciële, ambachtelijke of industriële gebouw of tot de woning voor zover deze private toegangsweg aansluit op een voldoende uitgeruste weg."

De woning is te bereiken vanaf de Overimpestraat via een erfdienstbaarheid van doorgang over de percelen nrs. 1205c, 1204l, 1204p, 1204m. Deze doorgang heeft volgens het inplantingsplan een breedte van 3 m, hetgeen ook uit de foto's blijkt. De toegangsweg naar de woning moet conform bovenvermeld artikel niet voldoen aan de vereisten van minimale weguitrusting. Een feitelijke breedte van 3 m is bovendien voldoende als oprit naar een woning.

Het bezwaar van de omwonenden dat de erfdienstbaarheid van doorgang eigenlijk een voetweg van slechts 1 m is, is ongegrond. Uit de atlas der buurtwegen blijkt er op die plaats geen voetweg aanwezig te zijn.

De goede ruimtelijke ordening

Voor het betrokken terrein gelden geen specifieke stedenbouwkundige voorschriften, opgelegd door een bijzonder plan van aanleg of een verkaveling, zodat bij de beoordeling van onderhavig beroep naar de inpasbaarheid en verenigbaarheid met het woongebied geen concrete normen of verplichtingen kunnen worden gehanteerd. Bijgevolg zijn de specifieke kenmerken en karakteristieken van de omgeving van het betrokken terrein doorslaggevend.

Voorliggende aanvraag beoogt het verbouwen van een woning in tweede bouwzone. De werken werden reeds aangevat, met voorliggende aanvraag wordt o.a. regularisatie gevraagd.

Regularisatieaanvragen moeten in principe op dezelfde wijze worden behandeld als andere aanvragen, en de overheid moet zich ervoor hoeden dat ze niet zwicht voor het gewicht van het voldongen feit. Er moet worden uitgegaan van de toestand zoals die was voor de uitvoering van de wederrechtelijk uitgevoerde werken en de aanvraag moet worden beoordeeld op dezelfde wijze als elke andere aanvraag in functie van de goede ruimtelijke aanleg van de plaats zoals die thans wenselijk is.

De verbouwingswerken beperken zich grotendeels tot interne verbouwingen en het verbouwen van de aanbouw, die deels wordt afgebroken en deels wordt opgetrokken tot een kroonlijsthoogte van 3,20 m en voorzien van een plat dak. De bestaande gevelsteen wordt afgekapd en vervangen door isolatie met pleisterwerk. Op de verdieping wordt het bestaande houtskelet waar nodig vervangen en volledig geïsoleerd, waarop een nieuwe gevelbekleding in sidings wordt geplaatst.

Huidige aanvraag houdt geen uitbreiding van de woning in, integendeel, de bestaande berging ter hoogte van de zijdelingse perceelsgrens rechts wordt afgebroken zodat de bebouwde oppervlakte juist vermindert. Hierdoor ontstaat bovendien een bouwvrije zijstrook van 2 m, hetgeen de ruimtelijke plaatselijke aanleg ten goede komt.

Het totale volume neemt toe met 30 m³ doordat de hoogte van het bijgebouw wordt opgetrokken tot 3,20 m en voorzien van een plat dak. Het hoofdvolume blijft evenwel ongewijzigd.

Tijdens het openbaar onderzoek werd het bezwaar geuit dat de woning in dergelijk slechte staat is dat de buitenmuren niet kunnen behouden blijven en met andere woorden enkel een nieuwbouw mogelijk is. De architect bevestigt evenwel dat de ruwbouw en dakconstructie nog in goede staat verkeren en enkel de parementsteen van de zijgevel slecht verankerd is en daardoor gescheurd. Indien tijdens de uitvoering van de werken zou blijken dat de dragende buitenmuren alsnog moeten vervangen worden, dient hiervoor een nieuwe aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning te worden ingediend (met als voorwerp de vernieuwbouw van de woning).

Uit voorgaande volgt dat de ruimtelijke impact van de gevraagde verbouwing op de onmiddellijke omgeving beperkt blijft. Meer nog, door het renoveren van de woning wordt een esthetisch vervallen gebouw opgewaardeerd tot een kwalitatieve woning met hedendaags comfort, hetgeen ontegensprekelijk een verbetering betekent voor de buurt.

Conclusie

Uit wat voorafgaat dient besloten dat het beroep voor inwilliging vatbaar is.

De stedenbouwkundige vergunning kan worden verleend.

...

Dit is de bestreden beslissing.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

De verwerende partij noch de tussenkomen de partij betwisten de ontvankelijkheid van de voorliggende vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en tot vernietiging van de bestreden beslissing. Het ontbreken van excepties ontslaat de Raad niet van de plicht om de ontvankelijkheid van een beroep ambtshalve te onderzoeken. De Raad is echter van oordeel dat vermeld onderzoek slechts aan de orde is wanneer de voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te bevelen, zijn vervuld. Zoals hierna zal blijken, is dit niet het geval.

VI. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

Luidens artikel 4.8.18, §2, eerste lid VCRO kan de Raad de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing enkel bevelen als de onmiddellijke tenuitvoerlegging van die beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokken en als de verzoekende partij ernstige middelen aanvoert die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden.

A. Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partij omschrijft het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat zij meent te lijden als volgt:

“ ...

Aantasting eigendomsrecht verzoekers

De erfdienstbaarheid van overgang waarvan sprake in de bestreden beslissing is in werkelijkheid één meter breed (stuk 11), maar de beslissende overheid gaat er verkeerdelijk van uit dat deze drie meter breed zou zijn.

Dit doordat de aanvragers de feiten opzettelijk en te kwader trouw verkeerd hebben voorgesteld.

In realiteit zullen alle verzoekers indien de vergunningsaanvrager zijn perceel betreed dus moeten tolereren dat hij over hun eigendom passeert over een breedte van 2 meter.

Dit betekent de facto dat de erfdienstbaarheid verzwaaard wordt.

Indien het verzoek tot schorsing niet ingewilligd wordt, kan deze verzwareing een onomkeerbaar karakter krijgen waardoor verzoekers een ernstig en onherstelbaar nadeel lijden.

Verzoekers vragen dus de schorsing van de bestreden beslissing omdat de gevolgen van de beslissing moeilijk, i.c. zelfs onmogelijk, te herstellen zijn:

De beslissing voorziet immers – weze het impliciet – in verbreding van de conventionele erfdienstbaarheid – die nu slechts aanzien wordt als voetweg van 1 m zonder statuut. Er is geen gemotoriseerd verkeer. Eens deze conventionele overgang verbreed is, is het

voor verzoekers als particulieren zeer moeilijk om daarvan nog herstel in de oorspronkelijke staat te vorderen.

Dat verzoekers voldoende ernstige middelen aanhalen om naast de vernietiging ook de schorsing te bekomen

...”

2.

De verwerende partij antwoordt hierop als volgt:

“ ...

Verzoekers beweren dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een aantasting betekent van het eigendomsrecht van verzoekers.

Een stedenbouwkundige vergunning wordt conform artikel 4.2.22, §1 VCRO verleend onder voorbehoud van de erbij betrokken burgerlijke rechten, zodat het verlenen van een stedenbouwkundige vergunning derhalve geen beslissing inhoudt betreffende deze rechten.

Geschillen over burgerlijke rechten zoals de voorliggende discussie omtrent de erfdienstbaarheid, behoren krachtens artikel 144 van de Grondwet uitsluitend tot de bevoegdheid van de burgerlijke rechtbanken. Het is niet de taak van de vergunningverlenende overheid en evenmin van de Raad om te oordelen over het bestaan en de omvang van enige subjectieve burgerlijke rechten (RvVb nr. A/2013/0023 van 22 januari 2013).

De bestreden beslissing houdt geen beslissing in omtrent de erfdienstbaarheid en kan derhalve geen verzwaring inhouden van de erfdienstbaarheid. Verzoekers maken dan ook niet aannemelijk dat er sprake is van een aantasting van hun eigendomsrecht. Ze tonen niet aan dat de bestreden beslissing aanleiding geeft tot ernstige nadelen die moeilijk te herstellen zijn.

De vordering tot schorsing dient verworpen te worden.

...”

3.

De tussenkomende partij voegt hieraan nog het volgende toe:

“ ...

De doorrit en toegang tot de eigendom word momenteel verspert door een draad en paaltjes afsluiting, daar gezet door de aanpalende eigenaars . foto's pagina 1

De woning met garage is al vergund van 1965 , de doorrit is er altijd geweest en word door veel buurtbewoners gebruikt , deze ondervinden ook veel hinder van de gevaarlijke verkeerssituatie die deze paaltjes met zich meebrengen.

...”

Beoordeling door de Raad

1.

In de memorie van toelichting wijst de decreetgever erop dat het begrip ‘moeilijk te herstellen ernstig nadeel’ eveneens wordt gehanteerd binnen het schorsingscontentieux van de Raad van State en dat vermeld begrip, voor wat de mogelijkheid tot schorsing in procedures voor de Raad

voor Vergunningsbetwistingen betreft, in diezelfde zin mag worden begrepen (*Parl. St.* VI. Parl, 2008-2009, nr. 2011/1, p. 222, nr. 627). Opdat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing door de Raad zou kunnen bevolen worden, moet de verzoekende partij doen blijken van een ernstig nadeel dat moeilijk te herstellen en bovendien persoonlijk is.

De verzoekende partij dient aan de hand van concrete en precieze gegevens aan te duiden waaruit enerzijds de ernst van het persoonlijke nadeel bestaat dat zij ondergaat of dreigt te ondergaan, wat inhoudt dat concrete en precieze aanduidingen moeten worden verschaft over de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing kan berokkenen, en waaruit anderzijds het moeilijk te herstellen karakter van het nadeel blijkt.

Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, zoals vervat in artikel 4.8.18, §2, eerste lid VCRO, kan dan ook niet, minstens niet zonder meer, gelijkgeschakeld worden met de in artikel 4.8.11, §1, eerste lid, 3° VCRO bedoelde “rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen” die de verzoekende partij kan ondervinden ingevolge een vergunningsbeslissing en die de verzoekende partij desgevallend het rechtens vereiste belang bij de procedure verschaft. Bij de beoordeling van de ernst en het moeilijk te herstellen karakter van de ingeroepen nadelen kan de Raad bovendien alleen rekening houden met wat in dat verband in het verzoekschrift werd aangevoerd en met de bij dat verzoekschrift gevoegde stukken.

2.

Als moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat zij met de voorliggende vordering tot schorsing wenst te voorkomen, haalt de verzoekende partij aan dat de erfdienstbaarheid van overgang waarvan sprake in de bestreden beslissing ernstig zal worden verzwaard.

De Raad merkt vooreerst op dat de bestreden beslissing deels de regularisatie betreft van reeds uitgevoerde werken. De hinder die uit deze werken zou voortvloeien, kan met andere woorden niet meer voorkomen worden door de loutere schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, zodat de vordering tot schorsing wat dit aspect betreft dan ook doelloos is geworden.

3.

De Raad is verder van oordeel dat het aangehaalde nadeel niet zozeer lijkt voort te vloeien uit de bestreden beslissing op zich, maar wel uit een burgerlijk geschil omtrent de bestaande erfdienstbaarheid voor het betrokken perceel. Hierbij moet worden benadrukt dat vergunningen op grond van artikel 4.2.22, §1 VCRO steeds worden verleend onder voorbehoud van burgerlijke rechten.

De Raad is niet bevoegd uitspraak te doen over de vraag of er daadwerkelijk sprake zal zijn van enige onrechtmatige verzwaring van de erfdienstbaarheid als gevolg van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Een procedure voor de Raad kan dan ook niet oneigenlijk aangewend worden als alternatief voor de daartoe geëigende rechtsmiddelen en bij uitbreiding voor een eventueel politieel optreden.

4.

Uit het plan, gevoegd bij de notariële akte (stuk 11 van de verzoekende partij), blijkt bovendien dat de betwiste erfdienstbaarheid loopt tussen het perceel Overimpestraat nr. 116 en het perceel Overimpestraat nr. 110. De verzoekende partij woont evenwel op het perceel Overimpestraat nr. 118 en zal met andere woorden niet zelf worden geconfronteerd met een eventuele verzwaring van de erfdienstbaarheid. Minstens toont de verzoekende partij het persoonlijk karakter en de ernst van deze eventuele verzwaring niet, minstens niet voldoende concreet, aan.

Er is dan ook niet voldaan aan de in artikel 4.8.18, §2, eerste lid VCRO gestelde voorwaarde dat een bestreden vergunningsbeslissing slechts geschorst kan worden ter voorkoming van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

B. Ernstige middelen

Aangezien in het vorige onderdeel wordt vastgesteld dat de verzoekende partij niet voldoende aantoont dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen, is een onderzoek naar de ernst van de middelen niet aan de orde.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. De Raad verwerpt de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.
2. De zaak wordt voor de behandeling van de vordering tot vernietiging verwezen naar de tweede kamer, voorgezeten door mevrouw Hilde LIEVENS.
3. Het oorspronkelijke rolnummer wordt voor de behandeling van de vordering tot vernietiging gewijzigd in het rolnummer 1213/0783/SA/2/0741.
4. De uitspraak over de kosten wordt uitgesteld tot de beslissing over de vordering tot vernietiging.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 11 maart 2014, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, derde kamer, samengesteld uit:

Filip VAN ACKER,	voorzitter van de derde kamer,
	met bijstand van
Eddie CLYBOUW,	griffier.

De griffier,

De voorzitter van de derde kamer,

Eddie CLYBOUW

Filip VAN ACKER